

BARBARA CARTLAND

← ———— ———— →
SUUDLUS SÜDAMEST
← ———— ———— →

Barbara Cartland
A Kiss from the Heart
2008

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Käesoleva raamatu tegelased ja olukorrad on täielikult kujutlusvõime vili ega oma mingit seost ühegi konkreetse inimese ega sündmusega.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Cartland Promotions.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

D06347818
ISBN 978-9949-82-251-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Armastus võib olla nii ettearvamatu ja kapriisne – ühel hetkel on tal sul käes ja järgmisel juba läinud, just nagu illusioon. Nii et pead endale kindlaks jääma ja ühel päeval, kui sa seda kõige vähem ootad, seisab tõeline armastus otse sinu ees!

Barbara Cartland

Proloog

1867

Noor lord Robert Templeton vaatas imestunud lastetoa aknast välja.

Väljas kattis paks jaanuarilumi Ledbury Halli aedade skulptuurseid elupuid, muutes need hiiglaslikeks lumepallideks, purskkaevudes aga oli vesi jäätunud. Kõik see oli justkui vandenõu, mis meelitas Robertit välja nähtut nautima.

„Palun, preili Jameson, kas ma võin õue mängima minna?“

Robert surus nina vastu külma klaasi ja tema hingeõhk muutis selle uduseks.

„Tulge aknast eemale! Te peate kõigepealt oma arvutused ära tegema, lord Robert,“ noomis preili Jameson teda kindlalt. „Ja siis – vaatame.“

Mõne hetke pärast astus majapidajanna, proua Sturrock lastetuppa ja kostis sosistamist.

„Hästi,“ kuulis lord Robert oma guvernanti vastamas.

„Jätka kaheksaga korrutustehteid, mul ei lähe kaua!“

Oodates, kuni kahe eemalduva naise hääled vaibusid, kasutas lord Robert tekkinud võimaluse rõõmuga ära.

Ta libistas end laua tagant välja ja haaras lastetoa ukse tagant nagist oma mütsi ja mantli.

Mõne sekundiga oli ta suurest trepist kikivarvul alla hiilinud, möödunud teenrist, kes oli ametis messinglaterna poleerimisega, ja keksis peagi põllu poole, kus tema sõber Miranda Whitby juba ootas.

Ta hingeõhk auras külma käes, kui ta jooksis Grange'i poole – suure kivimaja poole, kus Miranda elas ja mis asus kohe Roberti isa, krahv Templetoni valduste piiri taga.

Miranda isa Sir George Whitby oli kohalik magistraat ja krahvi sõber. Nii polnud mingi ime, et kümneaastane lord Robert ja Sir George'i seitsmeaastane tütar olid saanud samuti headeks seltsilisteks. Sõprus oli alguse saanud pärast tervet hulka tülisid, kui vanemad poisid olid väikest tüdrukut halastamatult narrinud.

Kui Robert maja juurde jõudis, nägi ta Mirandat lehvitamas.

„Kuhu sa nii kauaks jäid?“ turtsus tüdruk tingedalt. „Sa ütlesid, et saad välja mängima tulla. Ma olen siin juba terve igaviku oodanud!“

„Preili Jameson keelas mul tulla. Ta on igavene vana...“

„Robert!“ noomis Miranda, suured pruunid silmad poisile vastu vaidlemas. „Sa ei tohiks tema kohta selliseid asju öelda.“

„Noh, kui sa ei taha minuga mängida, siis ma peaksin koju minema!“ mossitas Robert.

Poiss oli ära hellitatud ja oma ea kohta titalik, samas kui Miranda oli temaga ühepikkune, kuigi noorem.

„Oota!“ hüüdis tüdruk, kui poiss talle selja keeras ja Ledbury Halli poole minema hakkas.

Poiss kõhkles hetke, just nii kaua, et Miranda tundis juba, et Robert võib ümber mõelda. Teeseldes, et uurib oma saapaid, kummardus poiss nüüd, haaras peotäie lund ja tegi sellest lumepalli. Ümber pöörates viis ta käe kavalalt taha ja viskas Mirandat lumepalliga, tabades tüdrukut otse keset pead.

Tüdruk kiljus, kui pulberjas pall villasel mütsil plahvatas ja ta ripsmed jäiste kristallidega kattis.

Robert purskas naerma, näitas näpuga ja naeris tüdruku kohmetuse üle.

„Igavene elukas!“ karjus Miranda talle järele joostes ja endal lund näo pealt ära pühkides. „Selle eest sa veel saad!“

Robert jooksis naerdes Grange'i tallide poole. Ta teadis, et on nii suur ja kiire, et tüdruk ei saa teda kunagi kätte.

Ta mõtles kogu aeg Miranda kelgust, mida tema teada hoiti tallis latrite rea lõpus.

Ikka naerdes põikas ta talli sissepääsu juures kangi alt sisse ja püüdis mitte munakividel libastuda.

Ta kuulis Miranda hõikeid, kui tüdruk nägi vaeva, et temaga sammu pidada.

Hingetuna jõudis ta talli, kus teadis kelgu leidvat, ja naeratas endamisi, kui märkas seda seina peal naela otsas rippumas. Ülespoole sirutudes tõmbas ta selle alla ja sööstis tallist välja, kelku järel vedades.

„Sa ei saa mind kätte!“ hüüdis ta, kui hingetu Miranda vaatevälja ilmus.

Ta jõudis põllule, mis lainetas nagu tohutusuur mänguväljaku liumägi, hüppas puidust kelgule ja liugles peagi esimesest künkast alla.

Miranda jõudis talle järele just siis, kui ta oli esimese liu lõpetanud. Tüdruk kõndis tuseselt ja jalgu järele vedades Roberti peatumiskoha juurde. Kohe tundis Robert, et oli nii isekalt käitudes õel olnud. Kas polnud ema talle palju kordi öelnud, et ta peaks alati lubama tüdrukutel esimesena minna?